

Ο Άγιος Ακάκιος Επίσκοπος Λητής και Ρεντίνης

/ [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Συναξαριακές Μορφές](#)

**Πρωτοπρεσβυτέρου Αναστασίου Παρούτογλου
Γενικού Αρχιερατικού Επιτρόπου
Ιεράς Μητροπόλεως Λαγκαδά, Λητής και Ρεντίνης**

«Χορήγει τα κρείττονα, τοις ευλαβώς ευφημούσί σε,
ως ένθεον φίλον του Σωτήρος, ιερέ Ακάκιε».

Σεβασμιώτατε, Πάτερ και Δέσποτα.

Ευλαβέστατοι Συμπρεσβύτεροι.

Χριστού Διακονία.

Ηγαπημένε λαέ του Κυρίου.

Η Αγία Ορθόδοξος του Χριστού Εκκλησία είναι ο χώρος μέσα στον οποίο ο άνθρωπος βρίσκει τον προορισμό του, τον σκοπό της υπάρξεώς του και τέλος την πηγή, από την οποία αντλεί όλες τις δυνάμεις, για να ανεβεί στα ύψη των αρετών

και έτσι να μπορεί να μεταμορφωθεί από το απομονωμένο από τη θεία Χάρη άτομο στο αγιασμένο και θεούμενο πρόσωπο. Η Ορθόδοξη Εκκλησία είναι το πνευματικό εργαστήριο, μέσα στο οποίο διαπλάθεται και διαμορφώνεται η εικόνα του Χριστού πάνω στο χαρακτήρα του ανθρώπου και ο άνθρωπος γίνεται ζωντανή εικόνα του Θεού. Μέσα από την προσωπική ζωή του κάθε πιστού μαρτυρείται η ζωή του Χριστού.

Ο άνθρωπος αγιάζεται και σώζεται μόνον, όταν βρίσκεται μέσα στους κόλπους της Ορθόδοξης Εκκλησίας και έξω απ' αυτήν ούτε αγιασμός υπάρχει ούτε σωτηρία. Η ύπαρξη των αγίων αποτελεί τη χειροπιαστή απόδειξη, ότι δηλαδή η σωτηρία υπάρχει και προσφέρεται μόνον από το Χριστό μέσα στην Εκκλησία εκείνη, που ο ίδιος ίδρυσε με το αίμά Του. Αυτή η σωτηρία προσφέρεται σ' όλους εκείνους, που πιστεύουν σωστά στο Όνομά Του και εφαρμόζουν τις εντολές Του. Στις αιρέσεις και στα σχήσματα δεν υπάρχει σωτηρία. Γι' αυτό και εκεί δεν υπάρχουν άγιοι.

Οι άγιοι της Ορθόδοξου Εκκλησίας μας είναι οι άνθρωποι εκείνοι, που απόδειξαν, ότι είναι οι γνήσιοι φίλοι του Χριστού, απαρνήθηκαν τις αμαρτωλές πράξεις του κόσμου, σήκωσαν το Σταυρό τους και ακολούθησαν Αυτόν. Μέσα στην ψυχή των αγίων το Πανάγιο Πνεύμα άναψε τη φλόγα της θείας αγάπης και θεώρησαν όλα τα πράγματα και τη δόξα του κόσμου αυτού ως σκύβαλα, μάταια και άνευ καμίας αξίας.

Οι άγιοι θερμαίνουν με το παράδειγμά τους τις ψυχές των πιστών, που η αμαρτία ψύχρανε. Αποτελούν τα φώτα του Χριστού, που λάμπουν μέσα στο σκοτάδι και δείχνουν τον ίσιο δρόμο, που οφείλουμε να ακολουθήσουμε, το δρόμο της ευσεβείας και της ενάρετης και ηθικής ζωής.

Οι άγιοι αποτελούν τα αστέρια του νοητού στερεώματος της Εκκλησίας και αντανακλούν το Φως του Χριστού στον κόσμο, χαρίζοντας ελπίδες και δυνάμεις, με τις οποίες ενδυναμώνεται η πίστη και η ευσέβεια των πιστών χριστιανών.

Ένας φωταυγής αστέρας της Ορθόδοξου Εκκλησίας μας είναι ο σημερινός εορταζόμενος **άγιος Ακάκιος, επίσκοπος Λητής και Ρεντίνης**, που με τους αγώνες του, την ταπείνωσή του και το ασκητικό του πνεύμα αναδείχθηκε, με τη Χάρη του Χριστού, το νέκταρ των αρετών, το πολύτιμο σκεύος των θείων Δωρεών του Αγίου Πνεύματος, το ύψος της ταπείνωσης, το βάθος της αγάπης.

Με την ασκητική του ζωή καταξιώθηκε να γίνει το πανευώδες αλάβαστρο της θείας ευωδίας του Παναγίου Πνεύματος και ο θερμότατος πρεσβευτής των ψυχών. Ο άγιος Ακάκιος αναδείχθηκε ο φωτεινός λύχνος, που φωτίζει πλουσίως τις ψυχές

των ευσεβών ανθρώπων με το Φως των Ευαγγελικών Διδαγμάτων. Αναδείχθηκε ο άξιος υπηρέτης του Θεού Λόγου και ο άξιος Ποιμένας και λειτουργός των θείων Μυστηρίων. Δια τούτο δικαίως η Ιερά Μητρόπολις μας καυχάται εν Κυρίω, ότι εποίμανεν αυτήν τοιούτος άγιος Αρχιερεύς.

Ο άγιος Ακάκιος έζησε στα τέλη του 15ου αιώνα. Χειροτονήθηκε επίσκοπος της ιστορικής επισκοπής Λητής και Ρεντίνης από τον τότε Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης και αργότερα Πατριάρχη Κων/πόλεως Άγιο Νήφωνα, με τον οποίο συνεδέετο πνευματικώς. Όπως επίσης είχε στενή πνευματική σχέση με τον εκ Ζίχνης καταγόμενο όσιο Θεόφιλο το Μυροβλύτη, τον οποίο και χειροτόνησε ιερέα. Ο όσιος Θεόφιλος τον είχε Γέροντα, «διότι εύρε τον Ακάκιον ευλαβή και ενάρετον», όντως δοχείο ακακίας. Έτσι, δια του Ακακίου, ο Όσιος Θεόφιλος, συνδέθηκε με τον Άγιο Νήφωνα, αλλά και με όλη εκείνη την ιερή συντροφιά που αποτελούσε τον περίγυρο του Αγίου Νήφωνος, δηλαδή τους μετέπειτα οσιομάρτυρες Μακάριο και Ιωάσαφ, τον γέροντα Ιάκωβο τον Διονυσιάτη και τον διάκονο Ιάκωβο, που μαρτύρησαν στην Αδριανούπολη, τον Άγιο Θεωνά, τους αυταδέλφους Αψαράδες Θεοφάνη και Νεκτάριο, αλλά και τον γνωστό Άγιο Μάξιμο τον Γραικό.

Όταν ο Άγιος Νήφων, ως Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, έμαθε για τα μεγάλα και θαυμαστά, που συνέβησαν στην Αίγυπτο, απέστειλε εκεί, το 1486, ίσως τον μόνο άνθρωπο που εμπιστευόταν απόλυτα και που διεκρίνετο για την σοφία καά την αρετή του, τον Επίσκοπο Λητής και Ρεντίνης Ακάκιο, που τον ευλαβείτο και εσέβετο πολύ, μαζί με τον υποτακτικό του, τον άγιο Θεόφιλο, και μια ομάδα ακόμη κληρικών, για να μάθουν καταλεπτώς και να πληροφορηθούν καλύτερα, δια της ακοής και των οφθαλμών τα γενόμενα. Μετέφεραν δε γράμμα του Νήφωνος προς τον Πατριάρχη Αλεξανδρείας άγιο Ιωακείμ τον Πάνυ, όπου ευχαριστούσε τον Κύριο, που επήκουσε τις προσευχές του Ιωακείμ και ενήργησε δια τρόπου θαυμαστού τα μεγάλα αυτά θαύματα.

Ο Πατριάρχης Ιωακείμ, δέχθηκε με πολύ αγάπη και χαρά τους φιλοξενουμένους του και τους κράτησε αρκετό καιρό στο Πατριαρχείο, όπου κατά τον συναξαριστή «τους επεριποιείτο και τους εφιλοφρόνει», δείχνοντας τον θαυμασμό για τις προσωπικότητες που του έστειλε ο Κωνσταντινουπόλεως.

Κατόπιν οι όσιοι Ακάκιος και Θεόφιλος με τους λοιπούς της συνοδείας τους ανεχώρησαν και πήγαν στο θεοβάδιστο όρος Σινά και αφού προσκύνησαν ευλαβώς, πήγαν και στην έρημο, για να γνωρίσουν τους ασκητές της ερήμου και κατέληξαν στην αγία Πόλη, την Ιερουσαλήμ, και αφού προσκύνησαν κατά τον πόθο τους τον Ζωοδόχον Τάφο του Κυρίου, επήγαν στο όρος Θαβώρ, κατόπιν στη Δαμασκό, όπου συνάντησαν τον Πατριάρχη Αντιοχείας, ο οποίος τους έδωσε επιστολή για τον Κωνσταντινουπόλεως, και επέστρεψαν στα Ιεροσόλυμα. Εκεί ο όσιος Ακάκιος

αιφνιδίως ασθένησε και «εκοιμήθη εν Κυρίω». Ετάφη από τον υποτακτικό του Θεόφιλο με πολύ ευλάβεια, ο οποίος τον έθαψε κατά τις μοναχικές και ασκητικές παραδόσεις της εποχής, επειδή δε ήταν άκρως εχθρός της κενοδοξίας και της ματαιότητας του κόσμου, πιθανώς να τον έθαψε κάπου ταπεινά, όπως θα το ήθελε ο Ακάκιος, ο οποίος υπέγραφε άλλωστε ως «ο ταπεινός επίσκοπος Λητής και Ρεντίνης», κρυμμένος πάντα από τη δόξα των ανθρώπων.

Ο όσιος Ακάκιος υπήρξε ο ιχνηλάτης της αγιασμένης πορείας προς την ασκητική ζωή και τη Θέωση. Έζησε ασκητικά, πνευματικά, ταπεινά, ακολουθώντας το ησυχαστικό πνεύμα της εποχής των μεγάλων Πατέρων του 14ου και 15ου αιώνας. Υπήρξε πνευματικός και γέροντας αγίων ανθρώπων, όπως ο Νήφων και ο Θεόφιλος ο Μυροβλύτης, υπήρξε φίλος και συνόμιλος όλων των αγίων ομολογητών και μαρτύρων της γενιάς του, διακρίθηκε γι' αυτή του την βιοτή, γι αυτό και έχαιρε της εκτιμήσεως και του σεβασμού του Πατριάρχου Νήφωνος. Ο Κύριος τον αξίωσε να προσκυνήσει τα άγια χώματα της Ιερουσαλήμ και να γίνει οδοιπόρος της προς το Θαβώρ πορείας Του, «εκολλήθη η ψυχή αυτού οπίσω Του, αυτόν δε αντελάβετο η δεξιά Του», και τέλος τον κράτησε κοντά Του, στην Αγία Γη, για να αναπαυθεί εκεί, που πόθησε να προσκυνήσει και να βαδίσει, επί τα ίχνη του Κυρίου και Θεού και Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού.

Ο όσιος Ακάκιος, ο οποίος εκλέχσε τον θρόνον της ιστορικής και παλαιφάτου Επισκοπής Λητής και Ρεντίνης, αναδείχθηκε μια εξέχουσα εκκλησιαστική φυσιογνωμία. Είναι μια συμπαθής και σεβάσμια μορφή της εκκλησιαστικής ιστορίας της επαρχίας Λαγκαδά. Πρόκειται για έναν επίσκοπο, που διακόνησε την επισκοπή Λητής και Ρεντίνης κατά τον 15ο αιώνα και έδωσε παράδειγμα ασκητικής βιοτής και ευλαβείας. Θεωρείται ότι καλλιέργησε και δίδαξε το ασκητικό ιδεώδες και τη νοερά προσευχή στους υποτακτικούς του, και απετέλεσε τη συνέχεια της πνευματικής περιόδου του αγίου Γρηγορίου του Παλαμά και του αγίου Συμεώνος αρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης.

Το παράδειγμά του αποτελεί φωτεινό κανόνα περί της εκκλησιαστικής διακονίας, απ' όπου αποκομμίζονται κυρίως πνευματικά διδάγματα. Και σήμερα τιμούμε τη μνήμη του για πρώτη φορά μετά την αγιοκατάταξή του από το σεπτό κέντρο της Ορθοδοξίας, το Οικουμενικό μας Πατριαρχείο.

Σε εποχές κατά τις οποίες η Εκκλησία κατέστη πνευματική και συνεκτική σκέπη του υπόδουλου Ελληνισμού και συνέβαλε καταλυτικά στην προαγωγή της παιδείας και την καλλιέργεια του εθνικού οράματος, ο θεοφόρος Ακάκιος λάμπρυνε με την προσφορά του την επισκοπή Λητής και Ρεντίνης. Όπως κι Εσείς, Σεβασμιώτατε Πάτερ και Δέσποτα, με την ευκλεή και καρποφόρο ποιμαντορία Σας λαμπρύνετε τη Μητρόπολή μας, την Ιερά Μητρόπολη Λαγκαδά, Λητής και Ρεντίνης, την οποία

θεοφιλώς και θεαρέστως ποιμαίνετε και το όλο έργο Σας είναι πάντοτε επίκαιρο και πολυωφελές. Άλλωστε, Εσείς ως φιλάγιος, ανακινήσατε την διαδικασία προς αγιοκατάταξη στις αγιολογικές δέλτους της Ορθοδόξου Εκκλησίας μας των Μεγάλων Ιεραρχών προκατόχων Σας Επισκόπων Λητής και Ρεντίνης, του οσίου Ακακίου, του ταπεινού και ασκητικού και του οσίου Δαμασκηνού του Στουδίτου, του μεγαλοπρεπούς, λογίου και πολυγραφοτάτου. Σ' Εσάς αρμόζουν η τιμή και οι ευχαριστίες της τοπικής μας Εκκλησίας.

Οι μνήμες των Αγίων αποτελούν για κάθε χριστιανό μια ευκαιρία επαλήθευσης και αναζωπύρωσης της πίστεώς μας, μια ευκαιρία για να δοξάσουμε το Θεό και να ευχαριστήσουμε τους αγίους, που μας βοηθούν καθημερινά, κυρίως στον πνευματικό μας αγώνα. Είναι μια ευκαιρία για να προσευχηθούμε πιο έντονα, διατηρώντας την ελπίδα μας στο Θεό και στη μεσιτεία των φίλων Του, των Αγίων. Είναι τέλος οι μνήμες των Αγίων μια ευκαιρία για να αναθερμάνουμε τον πνευματικό μας αγώνα, έχοντας ως παράδειγμα αυτούς που με τη ζωή τους, με την πίστη τους, με την αγάπη τους και με τα έργα τους ευαρέστησαν τον Θεό και έγιναν κληρονόμοι της αιωνίου ζωής. Ένας από τους λαμπρότερους αστέρες της πίστεώς μας είναι και ο Άγιος Ακάκιος. Μαζί με τις προσευχές μας και τις ευχαριστίες μας, ας ακολουθήσουμε σταθερά το παράδειγμά του και ας το κάνουμε πράξη ο καθένας μας στην καθημερινή του ζωή. Ας τον μιμηθούμε στην πίστη, στην αγάπη, στην ταπείνωση, στην προσευχή, στη φιλανθρωπία, στην υπομονή. Κι ας του ζητήσουμε στις προσευχές μας, πέρα από κάθε άλλο αίτημα, να είναι βοηθός μας στον καλό μας αγώνα.

«Μέγας ο Κύριος ημών και της μεγαλωσύνης Αυτού ουκ έσται πέρας, ο δοξάζων τους δοξάσαντας αυτόν» ως αψευδώς επηγγήλατο. Όντως ο Άγιος Ακάκιος είναι ο νέος Άγιος της Εκκλησίας μας, ο γλυκύς, ο πράος, ο ανεξίκακος, ο ταπεινός, ο ασκητικός και δια τούτο έλαβε και λαμβάνει χάρη από τον Κύριο της Δόξης. Είθε ο συμπαθής αυτός μεγάλος Άγιος της Εκκλησίας μας, δί'ευχών Σας Σεβασμιώτατε, να παρέχει ενί εκάστω, εν παντί και πάντοτε την πατρική και σωστική αντίληψη και βοήθειά του. Αμήν.

Πηγή: <http://www.impantokratoros.gr/3EB78B84.el.aspx>